

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyně Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Martiny Kuchlerové, Ph.D. ve věci

žalobkyně: **A. R.**
proti
žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
 se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. dubna XD23, zn. OÚPSŘ 22/XD23 OSŘ, č. j. KÚLK 25907/XD23-OSŘ,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Městský úřad Turnov, stavební úřad, rozhodnutím ze dne 19. 12. XD22, sp. zn.: SÚ/5827/22/HDR, č. j.: SU/22/6327/HAI, zamítl dle § 149 odst. 6 zákona č. 500/XD04 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „správní řád“), žádost žalobkyně ze dne 9. 11. XD22 o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby: „Sklad zeleniny a zemědělských produktů“ na pozemku p. č. XA v k. ú. xx (dále také jen „Stavba“ nebo „Stavební záměr“).

2. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobkyně proti shora označenému rozhodnutí stavebního úřadu I. stupně a toto rozhodnutí potvrdil.

II. Obsah žaloby

3. Žalobou napadené rozhodnutí považuje žalobkyně za nesprávné zejména z důvodu nezohlednění jí opakovaně předkládaných námitek a tvrzení, stejně jako z důvodu nesprávného právního posouzení věci.
4. Poukázala na fakt, že žalovaný vyšel z dokumentu Krajského úřadu Libereckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, oddělení ochrany přírody - ZPF, ze dne 14. 3. XD22, nazvaného Potvrzení závazného stanoviska – A. R. – Sklad zeleniny a zemědělských produktů na pozemku p. č. XB v k..ú. xx (dále také jen „Přezkumné závazné stanovisko“), kterým bylo potvrzeno nesouhlasné závazné stanovisko Městského úřadu Turnov, odboru životního prostředí, které bylo vydáno v rámci Koordinovaného závazného stanoviska Městského úřadu Turnov ze dne 14. 10. XD22, č. j. ORM 22/1434, č. ev. 58946/22-MUTU (dále také jen „Závazné stanovisko“).
5. Na rozdíl od závěrů závazných stanovisek orgánů ochrany zemědělského půdního fondu (dále také jen „ZPF“) je žalobkyně přesvědčena, že její Stavební záměr splňuje veškeré požadované podmínky v souladu s předpisy na ochranu zemědělského půdního fondu. Při jeho koncipování vyšla rovněž ze závěrů obsažených v rozsudku zdejšího soudu ze dne 18. 5. XD21 ve věci vedené u něj pod sp. zn. 30 A 17/XDXD (dále také jen „Předchozí rozsudek“), v níž byla projednávána identická věc mezi týmiž účastníky.
6. Dle žalobkyně jsou příslušné právní předpisy správními orgány vykládány v její neprospěch, při rozhodování správních orgánů nebylo dbáno posouzení konkrétní situace v konkrétním místě a čase, žalobou napadené rozhodnutí vychází ze strohého formalismu, aniž by při aplikaci příslušných právních předpisů bylo dbáno jejich smyslu, vedle prosté mechanické aplikace, a zejména, aniž by bylo dbáno jejich vlastnických práv, na nichž se zejména cítí být krácena.
7. Stavební záměr má být realizován na pozemkové parcele č. XB v k.ú. xx, která je v katastru nemovitostí vedena jako trvalý travní porost (dále také jen „Pozemek“). Na něm proběhly dle žalobkyně v poslední době podstatné změny, byl zpřístupněn obecní cestou na pozemku p. č. XC. Argument, že v současné době se tato komunikace v místě fakticky nevyskytuje, tak považuje žalobkyně za lichý, neboť cesta v místě vytyčena je a je také využívána. Tato cesta je jedinou přístupovou cestou pro dům č.p. XD v k.ú. xx (LV X). Tato cesta také zpřístupňuje pozemky dalších vlastníků a je jimi využívána.
8. Žalobkyně k projektu nechala vypracovat vyjádření Výzkumného ústavu meliorací a ochrany půdy a konzultovala situaci s vedoucím oddělení pedologie a ochrany půdy Ing. J. V.. Bylo jí sděleno, že na jí vlastněných pozemcích je jediné místo, kde lze postavit sklad zeleniny a zemědělských produktů, právě na Pozemku a v místě na bonitě v ochranné třídě IV.
9. Rovněž navrhla i alternativní umístění stavby skladu zeleniny a zemědělských produktů. Předložila odboru životního prostředí dva projekty. Oba projekty byly zamítnuty, ač splňují zákonné podmínky. Druhý projekt skladu je projektován tak, aby co nejméně zasahoval do travnatého porostu a byl co nejbližší od obecní cesty. Na pozemku p. č. XE a na Pozemku chce pěstovat červenou řepu, ale nemůže, protože nemá sklad zeleniny a zemědělských produktů.
10. Nauvedených pozemcích hospodaří již v současné době, avšak nemůže je plně využít k zamýšlenému záměru.

11. Pokud žalovaný uvádí, že žalobkyně má možnost tento sklad stavět na jiných svých pozemcích, není tomu tak. Pozemek je jediný v xx, který má dostatečnou výměru, přístupnost a nejlepší dostupnost obecních cest na hospodaření. Žalobkyní vlastněné pozemky č. XF, XG a XH jsou vedeny jako ostatní plocha, ale nejsou vhodné pro stavbu. Jsou nepřístupné, navazují na les, nebo jsou malé.
12. Stavební záměr je umístěn tak, aby co nejméně zasahoval do travnatého porostu a aby byl co nejméně a nejšetrněji dotčen zemědělský půdní fond. Předmětná parcela sousedí se zastavěným územím a s veřejnou komunikací.
13. Žalobkyně dále vytkla žalovanému, že v napadeném rozhodnutí uvedl, že dne 14. 2. 2023 proběhlo ohledání na místě. O tom však žalobkyně nemá žádné informace, nebyla na toto ohledání přizvána a není jí ani známo, zda se opravdu uskutečnilo. Přitom při ohledání na místě by se jistě situace vyjasnila v její prospěch, když by bylo patrné, že její tvrzení odpovídají poměrům v místě. Žalovaný tak zřejmě o věci rozhodl, aniž by konkrétně zkoumal situaci na místě samém, aniž by proběhlo řádné místní šetření.
14. Žalobkyně závěrem konstatovala, že všechny dotčené orgány s navrhovaným Stavebním záměrem vyslovily souhlas. Jediné nesouhlasné stanovisko pochází od orgánu ochrany zemědělského půdního fondu. O ně se následně, jako o jediné, opírá i napadené rozhodnutí.
15. Vzhledem k výše uvedenému vyjádřila přesvědčení o nesprávnosti napadeného rozhodnutí, stejně jako i nesprávnosti předcházejícího rozhodnutí stavebního úřadu. Správní řízení navíc trpí vadami, kdy nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav v dané věci a konkrétní okolnosti tohoto případu. Těmito rozhodnutími byla zkrácena nejen na svých vlastnických právech, ale došlo i k zásahu do zásady rovnosti v řízení před správním orgánem, resp. rovného přístupu správních orgánů.
16. Navrhla proto, aby soud zrušil jak žalované rozhodnutí, tak jemu předcházející rozhodnutí stavebního úřadu I. stupně, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

17. Rovněž žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě poukázal na existenci a obsah Předchozího rozsudku, závěry v něm obsažené dle něho plně dopadají i na nynější žalobu. V nyní přezkoumávaném správním řízení bylo vydáno nesouhlasné závazné stanovisko dotčeného orgánu na úseku ochrany zemědělského půdního fondu, žádné další aspekty tak nebyly s ohledem na § 149 odst. 6 správního řádu zkoumány. Toto závazné stanovisko pak bylo v odvolacím řízení přezkoumáno a potvrzeno nadřízeným orgánem ochrany ZPF. Žaloba dle něho neobsahuje žádné relevantní argumenty, které by mohly závazná stanoviska obou stupňů zpochybnit.
18. K existenci cesty bylo uvedeno, že nebyla v území zjištěna. Stěžejním důvodem pro vydání zamítavého závazného stanoviska byl ovšem fakt, že není splněna podmínka § 4 odst. 1 písm. c) zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o ochraně ZPF“), tedy aby stavební záměr co nejméně narušoval organizaci ZPF, když v daném případě je Stavební záměr umísťován do bloku zemědělské půdy. Argument zpřístupnění pozemku byl uveden pouze jako podpůrný.
19. Rovněž není důvodný argument, že žalobkyně nemůže Stavební záměr umístit na jiných svých pozemcích. Tvrzení žalobkyně, že dne 14. 2. 2023 mělo proběhnout ohledání na

místě, není pravdivé. V Přezkumném závazném stanovisku byla toliko obsažena informace, co bylo zjištěno pracovníkem nadřízeného orgánu ochrany ZPF při terénní pochůzce dne 14. 2. 2023 v zájmové lokalitě. V souvislosti s tím žalovaný zopakoval, že existence komunikace je otázkou druhotnou, nebylo tedy nutno konat ohledání na místě ve smyslu § 54 správního řádu.

20. Za irelevantní považoval žalobní argumentaci, že jiné dotčené orgány se Stavebním záměrem vyslovily souhlas. Navrhl proto, aby krajský soud žalobu zamítl.

IV. Jednání soudu

21. Při jednání soudu dne 26. 9. 2023 zůstala strana žalující na svých stanoviscích. Obecný zmocněnec žalobkyně v podstatě zopakoval žalobní argumenty stran nezákonnosti závazných stanovisek orgánů ochrany zemědělského půdního fondu. Zdůraznil, že na Pozemku hodlají pěstovat červenou čepu a že za tím účelem Stavbu nutně potřebují. Rovněž strana žalovaná zopakovala podstatu svého vyjádření k žalobě.
22. Z příloh, které žalobkyně přiložila k žalobě a nebyly součástí správního spisu, považoval krajský soud za vhodné provést důkaz projektovou dokumentací Stavby vypracovanou J. P. pod č. 1, která počítala se zábořem ZPF o celkové výměře 111 m². Ve správním spise je totiž založena pouze projektová dokumentace Stavby vypracovaná toutéž osobou označená jako č. 2, která počítá se zábořem ZPF o celkové výměře 86,48 m² (k tomu v podrobnostech níže v nalézací části rozsudku).
23. Obecný zmocněnec žalobkyně vznesl pouze jeden návrh na doplnění dokazování, a to aby soud provedl ohledání na místě. Odůvodňoval to tím, že by tak byly spolehlivě ověřeny přístupové poměry ke Stavbě, zejména kde se v terénu nachází cesta na pozemku p. č. XC v k. ú. xx, a že žalobkyně již začala s pracemi umožňujícími využití tohoto pozemku k účelům, ke kterým má sloužit, tedy jako cesty.
24. Tomuto návrhu na doplnění dokazování soud nevyhověl, neboť provedení takového důkazu shledal pro posouzení důvodnosti žaloby nadbytečným. Podrobnější důvody tohoto rozhodnutí budou rovněž popsány v nalézací části tohoto rozsudku.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

25. Krajský soud poté přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního s. ř. s.
26. Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.
27. Na úvod předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
28. Jak žalobkyně v žalobě připomněla, již v minulosti podala žádost o umístění stavby (mělo se jednat o sklad sena) na Pozemku (tehdy pod p. č. XCH, neboť ještě nebyly

dokončeny komplexní pozemkové úpravy v daném katastrálním území). Rovněž tehdy byla její žádost stavebními úřady zamítnuta, protože stavební záměr označily za nepřipustný ve svých závazných stanoviscích orgány ochrany zemědělského půdního fondu. Žalobu žalobkyně zdejší soud Předchozím rozsudkem zamítl. Pokud jde o důvody, které jej k tomu vedly, odkazuje v podrobnostech na odůvodnění tohoto svého rozhodnutí, které je účastníkům řízení ostatně dobře známo. Snad pouze poznamenává, že rozhodně neobsahovalo žádná doporučení či hodnocení v tom smyslu, za jakých podmínek by žalobkyně mohla být se svojí žádostí o umístění stavby na Pozemku v budoucnu úspěšná, jak by snad bylo možno z dikce žaloby dovodit.

29. Po porovnání skutkové situace, která panovala v dané lokalitě v době vydání Předchozího rozsudku, se skutkovou situací nynější musí krajský soud konstatovat, že se příliš nezměnila. Za jedinou významnější změnu (nikoliv však zásadně relevantní pro posouzení důvodnosti žaloby) lze považovat tu, že byly v daném katastrálním území pravomocně dokončeny komplexní pozemkové úpravy, na základě kterých byl do pozemkové mapy zakreslen pozemek p. č. XC, který by měl sloužit jako cesta.
30. Rovněž řada nynějších žalobních námitek do značné míry kopíruje žalobní námitky, které již obsahovala předchozí (soudem zamítnutá) žaloba žalobkyně. V důsledku toho soud shledal, že řada pasáží obsažená v Předchozím rozsudku je použitelná (často ve zcela nepozměněné podobě) i za současného stavu věci, bude se proto mnohdy ve vztahu k odůvodnění Předchozího rozsudku opakovat. Považuje totiž za zbytečné, aby odpovědi na některé (shodné) otázky formuloval odlišně, neboť by pouze jinými slovy říkal totéž. A nyní již k současné žalobě.
31. Ve shodě se žalovaným krajský soud z obsahu správního spisu ověřil, že všechny odvolací námitky žalobkyně proti prvoinstančnímu rozhodnutí směřovaly do obsahu Závazného stanoviska. Žalovaný tak postupoval plně v souladu s § 149 odst. 7 správního řádu, pokud si vyžádal jeho potvrzení nebo změnu od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Za situace, kdy Přezkumné závazné stanovisko potvrdilo správnost a zákonnost Závazného stanoviska, byly jejich závěry pro stavební úřady závazné. Ty si této skutečnosti byly vědomy, zásadní části těchto stanovisek převzaly do odůvodnění svých rozhodnutí. Nutno také zdůraznit, že právě obsah závazných stanovisek orgánů ochrany ZPF představoval jediný důvod, proč byla žádost žalobkyně o umístění Stavby zamítnuta.
32. Ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s. je správní soud povolán rovněž k přezkumu závazných podkladů přezkoumávaných rozhodnutí, a to k námitce účastníka. V posuzované věci tedy Závazného stanoviska a Přezkumného závazného stanoviska.
33. Krajský soud připomíná (obdobně jako v Předchozím rozsudku), že pokud jde o charakter závazných právních stanovisek, dle § 149 odst. 1 správního řádu je závazné stanovisko úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Krajský soud dále odkazuje zejména na judikatorní závěr rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyjádřený v jeho rozsudku ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2 As 75/2009-113. Dle něho závazná stanoviska vydaná dle § 149 správního řádu nejsou rozhodnutím ve smyslu § 67 správního řádu ani § 65 s. ř. s., neboť sama o sobě nezakládají, nemění, neruší nebo závazně neurčují práva nebo povinnosti. Soudní přezkum jejich obsahu je v souladu s čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod umožněn až v rámci konečného rozhodnutí dle § 75 odst. 2 s. ř. s.

34. Není sporu, že zákonným předpokladem toho, aby stavební úřad mohl návrhu žalobkyně na vydání rozhodnutí o umístění Stavby vyhovět, byla (s ohledem na skutečnost, že Stavba měla být umístěna na pozemcích spadajících do ZPF) existence souhlasného závazného stanoviska příslušného orgánu ochrany zemědělského půdního fondu (viz § 7, 8 a 9 zákona o ochraně ZPF). Žalobkyně však kladným závazným stanoviskem orgánu ochrany ZPF nedisponovala. Naopak, k žádosti o vydání rozhodnutí o umístění Stavby připojila Závazné stanovisko (které bylo součástí Koordinovaného stanoviska Městského úřadu Turnov ze dne 14. 10. 2022, č. j. ORM/22/1434), jež s navrhovaným umístěním Stavby vyslovilo nesouhlas a Stavební záměr označilo z hlediska ochrany ZPF za nepřípustný. V odvolacím řízení za využití postupu dle § 149 odst. 7 správního řádu Přezkumné závazné stanovisko nepřípustnost Stavebního záměru ze stejných důvodů potvrdilo.
35. Většina žalobních námitek (kromě jedné) kopírovala námitky odvolací, tedy rovněž se týkala problematiky zákonnosti závazných stanovisek dotčených orgánů ochrany ZPF. Krajský soud proto přistoupil ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s. k jejich přezkumu, a to jak už shora uvedl, v mezích žalobních bodů.
36. A hned úvodem musí konstatovat, že orgány ochrany zemědělského půdního fondu přistoupily k posouzení žádosti žalobkyně stran Stavebního záměru způsobem pečlivým, o čemž svědčí nejenom rozsah jejich závazných stanovisek, ale zejména kvalita jejich obsahu, kdy se zabývaly jednotlivými aspekty dané věci a reagovaly rovněž na jednotlivé námitky žalobkyně. V tomto směru krajský soud na obsahy Závazného stanoviska i Přezkumného závazného stanoviska v podrobnostech odkazuje.
37. A nutno již na tomto místě konstatovat, že pokud jde o obsah těchto námitek (ať už odvolacích nebo žalobních, které byly v podstatě shodné), nepřišla žalobkyně s žádnými relevantními tvrzeními odborného charakteru, která by byla způsobila zpochybnit závěry závazných stanovisek o nepřípustnosti Stavebního záměru ve vztahu k zásadám ochrany ZPF. Ta rozhodně nebyla výsledkem mechanického či formalistického přístupu orgánů ochrany ZPF, jak jim žalobkyně v žalobě vytýkala, ale výsledkem jejich pečlivého odborného posouzení, resp. aplikace zásad ochrany ZPF stanovených v § 4 zákona o ochraně ZPF. Nutno navíc zdůraznit, že ohledně umístění Stavby v dané lokalitě postupovaly zcela konzistentně, v návaznosti na svá předchozí závazná stanoviska, která vyslovily v řízení o předchozím stavebním záměru žalobkyně (viz Předchozí rozsudek).
38. Není sporu o tom, že přestože není kvalita zemědělské půdy v celé jeho rozloze stejná, Pozemek do zemědělského půdního fondu tak, jak je vymezen v zákoně o ochraně ZPF, spadá v celé svojí výměře. Kritéria, která musí správní orgány ochrany ZPF zvážit, pokud by měly dát souhlas s odnětím určitého pozemku se ZPF, vymezená zejména v § 4 citovaného zákona, tedy platí pro Pozemek jako celek a to bez ohledu na to, zda různé jeho části spadají do odlišných tříd ochrany ve vazbě na vyhlášku č. 48/2011 Sb., o stanovení tříd ochrany.
39. Z Přezkumného závazného stanoviska plyne, že v posuzované věci by byla odnímána zemědělská půda v I. a (převážně) IV. třídě ochrany (viz např. str. 7 Přezkumného závazného stanoviska). Jak už ovšem předdeslal krajský soud shora, i na pozemek zemědělského půdního fondu spadající do IV. třídy ochrany se vztahují všechna kritéria připouštějící jeho odnětí vymezená zejména v § 4 odst. 1 zákona o ochraně ZPF. Dle Závazného stanoviska se navíc v této části Pozemku nacházejí půdy (stanoviště)

s poměrně dobrými hydrologickým vlastnostmi. Pokud jde o konkrétní důvody, proč orgány ochrany ZPF shledaly Stavební záměr nepřipustným, odkazuje krajský soud znovu na obsah Závazného stanoviska i na obsah Přezkumného závazného stanoviska. A opakuje, že svoje obecné tvrzení, že podmínky pro odnětí Pozemku ze ZPF vymezené v § 4 zákona o ochraně ZPF považuje za splněné, žalobkyně žádnými relevantními konkrétními argumenty nepodpořila.

40. Nepříhodný akcent v souvislosti s tím kladla žalobkyně na problematiku přístupu ke Stavbě. Krajský soud považuje za nesporné, že na základě komplexních pozemkových úprav v daném území byl do katastrální mapy zakreslen nově vzniklý pozemek p. č. XC, který má plnit funkci cesty, a že dle projektové dokumentace by měla být Stavba umístěna v jeho blízkosti. Stejně tak nemá důvod nevěřit obecnému zmocnění žalobkyně, že již bylo v současnosti započato s úpravami tohoto pozemku tak, aby mohl sloužit svému účelu. To není v rozporu se závěry terénní pochůzky pracovníka nadřízeného orgánu ochrany ZPF ze dne 14. 2. 2023, který k tomu dni zjistil, že daný pozemek jako cesta neslouží a popsal faktický stav dané lokality. Jak ale výstižně uvedl žalovaný ve vyjádření k žalobě, otázka existence přístupové cesty ke Stavbě byla orgány ochrany ZPF vnímána jako ryze sekundární, jimi konstatovaná neexistence faktické přístupové cesty ke Stavbě rozhodně nebyla hlavním důvodem, proč se k jejímu umístění postavily zamítavě. S tím krajský soud s odkazem na obsahy odůvodnění obou závazných stanovisek plně souhlasí. Proto také nevyhověl návrhu žalobkyně na doplnění dokazování ohledáním na místě, neboť žalobkyně jím chtěla prokazovat právě poměry v dané lokalitě ohledně existence přístupové cesty ke Stavbě po pozemku p. č. XC, tedy skutečnost, která pro závěry orgánů ochrany ZPF nebyla rozhodující.
41. Žalobkyně dále zdůrazňovala, že připravila dvě alternativní varianty umístění Stavby. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že k žádosti o umístění Stavby připojila pouze jednu z nich (označenou jako č. 2), která počítá se zábořem ZPF o celkové výměře 86,48 m². K žalobě pak připojila rovněž projektovou dokumentaci Stavby pod č. 1, která počítá se zábořem ZPF o celkové výměře 111 m², Stavba by dle ní měla být umístěna o něco dále od pozemku p. č. XC. K žádosti o umístění Stavby tedy byla připojena dokumentace té varianty, která je k ZPF šetrnější. Orgány ochrany ZPF ale měly k dispozici evidentně obě varianty projektové dokumentace, jak je zřejmé zejména z obsahu Přezkumného závazného stanoviska na rozhraní stran 7 a 8. Nadřízený orgán ochrany ZPF pak tuto skutečnost jasně vyhodnotil tak, že ani v jedné z těchto variant není Stavební záměr z pohledu ochrany ZPF přípustný.
42. Irelevantní pro posouzení věci je pak vyjádření Výzkumného ústavu meliorací a ochrany půdy odkazované žalobkyní, či její tvrzení o konzultaci s odborníkem na ochranu půdy. Jak správně uvedl v Přezkumném závazném stanovisku nadřízený orgán ochrany ZPF, vyjádření VÚMOP zohledňuje pouze skutečnost, že Stavbu lze z pohledu této instituce umístit na IV. třídě ochrany ZPF, ale neřeší další náležitosti podle § 4 a 7 zákona o ochraně ZPF, což je plně v gesci orgánů ochrany ZPF. Uvedeným vyjádřením tedy nebyly jak orgány ochrany ZPF, tak stavební úřady, jakkoliv vázány.
43. Žalobkyně nezpochybnila upozornění orgánů ochrany ZPF, že v dané lokalitě vlastní i řadu pozemků, které nejsou součástí ZPF (tato skutečnost ostatně zřetelně plyne z příslušného listu vlastnictví žalobkyně), ale nesouhlasila již s jejich názorem, že by Stavbu měla situovat přednostně na ně. Pouze ale ve zcela obecné rovině uvedla, že tyto

pozemky (p. č. XF, XG a XH) nejsou pro Stavbu vhodné, protože jsou nepřístupné, navazují na les nebo jsou malé.

44. Obdobně jako v předchozím rozsudku krajský soud uvádí, že řízení o umístění stavby je řízením návrhovým. Je na žadateli o umístění stavby, aby navrhl její umístění na konkrétním místě, což žalobkyně i učinila. Jak stavební úřady, tak ale i správní orgány hájící veřejné zájmy na jednotlivých úsecích státní správy, se tedy vyjadřují (a mohou vyjádřit) pouze k tomu pozemku, na němž je umístění stavby navrhováno. Není jejich úkolem označovat a dokládat, které jiné pozemky žadatele (nezemědělské) lze využít pro umístění stavby. Ostatně - k posouzení a hodnocení, zda by Stavba mohla být umístěna na jiných (nezemědělských) pozemcích žalobkyně nemají orgány ochrany ZPF vůbec pravomoc ani kompetence. Nutno ale dodat, že stěžejní důvod pro vydání Závazného stanoviska i Přezkumného závazného stanoviska nespočíval ve skutečnosti, že žalobkyně může Stavbu realizovat na jiných svých (nezemědělských) pozemcích. To byl jenom jeden z podpůrných argumentů dotčených správních orgánů.
45. Bez významu pro posouzení věci byla námitka spočívající v odkazu na závazná stanoviska jiných dotčených orgánů státní správy, které s navrhovaným umístěním Stavby vyslovily souhlas. Jednalo se totiž o stanoviska dotčených orgánů hájících veřejné zájmy ve zcela jiných oblastech státní správy, je tedy pochopitelné, a v praxi i zcela běžné, že z pohledu těchto veřejných zájmů navrhované umístění Stavby nevadilo. Na obsah závazného stanoviska orgánu ochrany zemědělského půdního fondu však tato stanoviska neměla (a nemohla mít) žádný vliv.
46. Zcela irrelevantní pro posouzení důvodnosti žaloby jak pak účel, pro který hodlá žalobkyně Pozemek užívat, tedy chystané pěstování červené řepy. Toto kritérium nemohlo hrát v posuzování orgánů ochrany ZPF žádnou roli.
47. Oproti odvolání jediná nová námitka, která navíc nesměřovala do obsahu závazných stanovisek, měla procesní charakter a žalobkyně jí žalovanému vytýkala, že se ve věci mělo uskutečnit ohledání na místě. O něm ale nebyla informována, proto se jej nemohla zúčastnit, což jí mělo poškodit, protože při něm mohla osvědčit jí tvrzené skutečnosti.
48. Jak už uvedl krajský soud shora, z obsahu Přezkumného závazného stanoviska vyplynulo, že pracovník nadřízeného orgánu ochrany ZPF před jeho vydáním uskutečnil dne 14. 2. 2023 v zájmové lokalitě terénní pochůzku. Výsledky jeho zjištění pak byly zachyceny v Přezkumném závazném stanovisku a byly zmíněny zejména v souvislosti s problematikou přístupu ke Stavebnímu záměru, resp. bylo zjištěno, že na pozemku p. č. XC v době konání pochůzky cesta fakticky neexistuje, a bylo popsáno, kde se na Pozemku nacházejí v tu dobu vyjeté koleje.
49. Jak už uvedl krajský soud shora, skutečnosti, které vyplynuly z uvedené terénní pochůzky, neměly pro závěr nadřízeného orgánu ZPF o nepřípustnosti Stavebního záměru zásadní význam. Navíc se nejednalo o provedení důkazu ohledáním na místě ve smyslu § 54 správního řádu; nebylo proto povinností nadřízeného orgánu ochrany ZPF žalobkyni o této pochůzce informovat. K žádnému porušení procesních práv žalobkyně tak nedošlo. Provedení důkazu ohledáním na místě v přezkoumávaném správním řízení pak považuje krajský soud za nadbytečné ze stejných důvodů, jako považoval za nadbytečné provést tento důkaz v řízení soudním (viz shora). Žalobkyně se jej domáhala za účelem potvrzení skutečností, které ovšem pro závěry stran dodržení zásad ochrany ZPF vymezených v § 4 zákona o ochraně ZPF neměly zásadní význam. Skutkový stav

věci byl zjištěn tak, že o něm nejsou pochybnosti, v souladu se zásadou materiální pravdy obsaženou v § 3 správního řádu. Krajský soud vnímá realizaci uvedené terénní pochůzky jako snahu dotčeného orgánu nerozhodovat pouze tzv. „od stolu“, tedy jako počín v zásadě pozitivní; pro závěry Přezkumného závazného stanoviska však zásadní význam neměla.

50. Krajský soud tak opakuje a uzavírá, že z obsahu Závazného stanoviska a rovněž z obsahu Přezkumného závazného stanoviska je zřejmé, že dotčené správní orgány se splněním, resp. v daném případě nesplněním, kritérií vymezených v § 4 odst. 1 zákona o ochraně ZPF pro odnětí předmětné části Pozemku ze ZPF podrobně zabývaly a dospěly na základě řádně zjištěného skutkového stavu i ke správnému právnímu posouzení. Jejich závěry jsou odůvodněné a přezkoumatelné, nevykazují znaky libovůle či svévole.
51. Krajský soud proto žalobu neshledal důvodnou, a proto mu nezbylo, než ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.

VI. Náklady řízení

52. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný se náhrady nákladů řízení při jednání soudu vzdal.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 27. září 2023

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu